

той на това отгорѣ, Арнаутинъ е, Татаринъ е твърдоглавъ. Да ся пукнешъ, той нѣма да ся промѣни. Той обыча парятъ повече и отъ честь, и отъ имя, и отъ добродѣтель, еще и отъ Бога. Стига да види само нѣкой сироманъ чи иде, той побѣснява, трѣпки го хващатъ, като чи нѣкой да му забива ножъ въ сърдцето, да му искубва съ клѣщи утробытъ; па ако . . . А! ето го чи иде, трѣба да го офейкамъ.

СЦЕНА СЕДМА.

ГРАБЧО, ФРОСИНКА.

Грѣбчо, самъ.

Работытъ добръ отиватъ (*къмъ Фросинка*)
Е, какво има Фросинке ?

Фросинка.

Слава Богу ! Колко добръ вы намѣрвамъ на здравіето ! имате лице ясно като огледало.

Грѣбчо.

Кой, азъ ли ?

Фросинка.

Никога не бѣхъ вы видѣла съ такова лице весело, засмѣно, чисто, прохладно младенческо.

Грѣбчо.

Наистина, Фросинке ?